

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Udrag fra JOHANNES EWALDS LEVNET OG MEENINGER

Citation: Ewald, Johannes: "Johannes Ewalds samlede skrifter", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 314. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald06val-shoot-idm140353510945808/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

314 JOHANNES EWALDSLEVNET OG MEENINGER

mig, at hun meget vel mærkede min Forvirrelse — og jeg har sagt, at mit forelskte Hjerte slet ikke fandt det smigrende, at hun saa meget vel kunde mærke den —

Da jeg fornam af min Arendsens Taushed, at jeg maatte have forretted mit Ærinde, vovede jeg skjælvende at trykke hendes Haand til mine Læber, og Guders Ild, salige Luer, foer af hendes Fingre i det inderste af min Sjæl — Jeg kjendte mig ikke meer — Jeg gik baglænds bort, og bukedede mig hvert Øyeblik, og da jeg tilsidst kom ud paa Kanten af en høy Trappe, uden at blive det vær, saa skulde min Kjærlighed efter al Anseelse, uden hendes Raab, strax enten have begyndt at yttre, eller og paa engang have forekommet sin sørgelige, sin skrækkelige Indflydelse paa min Skjæbne — Men jeg var bestemt til fleer Lidelser, end det dybeste Fald kan foraarsage, og det var besluttet at jeg skulde tabe meer end Livet ved min Elskov —

Dersom De troe paa Advarsler, mine Herrer, saa kan De tage dette for et —

Jeg vaagner i dette Øyeblik op af en meget dyb Betragtning — Jeg har i en halv Time satt med Armene over Kors, for at eftertænke saa nøye, som mueligt, om jeg ville have undgaaet al den martrende Kummer, alle de nedtrykkende Gjenvordigheder, som denne min første Kjærlighed har været Aarsag i, paa det Vilkaar at jeg tillige skulde have undvært alle de Sødheder, alle de Lyksaligheder, som den har skjænket mig — Og jeg kan nu svare ved min Samvittighed — — — — Ney! — Jeg skulde følgelig være meget utaknemmelig, da jeg beklager mig over den, dersom den ikke havde kostet mig meer end Kummer og Gjenvordighed — Men den har været en af de første og vigtigste Anledninger, til mine betydeligste Fcyltrin, og det var en sand Følelse, af disses fulde Vægt, der før aftvang mig det just ikke aldeles ugrun-

dede Udtryk, at den havde kostet mig meer end
7 Livet — ||

Men begaaer jeg ikke endda den afskyeligste
Utaknemmelighed, naar jeg leder Feyl, hvorved
1 jeg rødmer, fra den reeneste, den helligste, den
saligste Lidenskab, ved Himmelen en Lidenskab,
som den kun selv kunde opvække i mit Hjerte, og
som altid usnitted, altid høy, aldrig har frembragt
andet end de zædelste Følelser, de værdigste For-
10 sæt i min Sjæl? — Og om jeg nu vil regne disse
Følelser, disse Forsæt for Intet, eller i det mindste
ikke troe, at de kan holde LigeVægten imod de
Feyl, som jeg taler om — bliver det desuagtet ikke
altid en bitter Ubillighed, for ikke at sige en Urime-
15 lighed, at beskyldte denne hellige Flamme, dette
Forsmag paa Himmelen, den Elskov, som af sin
Natur var den største timelige Velgerning, som
en Dødelig kunde haabe af den Algode — bliver
det ikke altid grusomt, at beskyldte den for, at have
20 fordærvet eller i det mindste forværret et Hjerte,
som den var bestemt til at forædle — at kalde den
Aarsag i Feyl, hvis Erindring og hvis Følger alt-
foroftc gøre mig Livet bittert? — Ak! — Den var
det dog — endskjønt den kun var, og allene kunde
25 være det Hændelseviis — Jeg kan endnu legge til,
at den neppe skulde have vært det hos nogen
anden, end hos mig — neppe skulde have frembragt
andet end den meest ophøyede Dyd, uden just i
mit besynderlige, romanske, altforvarme, altfor
30 entusiastiske Hjerte, hvis Følelser, Tilbøyelig-
heder, og Ønsker, allerede den Tid deels maaskee
af Naturen, deels ved Opdragelsen havde faaet en
urigtig Flugt — Endskjønt jeg er overbevist om, at
jeg aldrig skulde have faldet i visse ødeleggende
35 Feyl, dersom man ikke havde revet min Skyts-
Engel, min Arendse fra mig — saa er jeg dog altfor-
oprigtig, til at ville paastaac, at jeg i modsatte Fald
skulde have blevet saa god og saa nyttig, som jeg
kunde have blevet, og som man skulde formode